

[Josef Andersson.]

Gang kunde give sin Tilslutning til Forslaget, saa var det selvfølgelig for det første beklageligt — og jeg kan godt indrømme, at det er beklageligt, at der ikke kan skabes Enighed —, men dernæst mente han, at det Samfundshensyn, som Socialdemokratiet hidtil havde taget, tog man ikke mere. Han havde fundet ud af, at det skyldtes, at Socialdemokratiet var bange for Kommunerne. Nu har Socialdemokratiet saa vidt mig bekendt aldrig forsøgt at lefle for Kommunerne eller taget noget Hensyn til, hvad fremførte fra den Side. Socialdemokratiet har netop altid ført Samfundspolitik og taget samfundsmæssige Hensyn. Men jeg har i frisk Erindring, at netop ledende Mænd inden for Det konservative Folkeparti har staaet og klappet Kommunerne paa Skulderen mange Gange, ja ligefrem — som det vist er blevet sagt ved en eller anden Lejlighed — har stænket dem med vellugtende Vande, for at man skulde tro, at de ikke var saa farlige. Altsaa, det er ikke Socialdemokratiet, der har ladet sig sin politiske Holdning diktere af Kommunerne. Der maa man formentlig søge under en anden Adresse. Men hvordan det nu end er, hvad har det dog med dette Lovforslag at gøre! Det var en ganske usaglig Bemærkning. Det maa jo være, fordi man mangler virkelig saglige Argumenter, at man kommer med den Slags. Og saa fortæller det ærede Medlem Hr. Bouet i samme Aandedrag, at han har hørt noget i en Sporvogn om, hvad man mener om Arbejdsfordelingsordningen. Jeg vil dog mene, at det er meget usikkert at bygge sine politiske Standpunkter paa, hvad man kan staa og lytte sig til paa en Sporvogn. I hvert Fald virker det Argument, som det ærede Medlem Hr. Bouet fremførte, ikke overbevisende paa mig.

Det ærede Medlem Hr. Gudiksen holdt en meget lang Tale, i hvilken han forsøgte at undskylde de Standpunkter, han nu var kommet til — det skyldes vel hans nye Stilling som Ordfører for et af Regeringspartierne. Naar han og hans Parti sidste Aar var gaaet med til Arbejdsfordelingsordningen, var det med meget stor Bekymring. Det er jo altid kedeligt, at man, naar man har gjort en god Ting her i Verden, saa bagefter beklager det, saa forsvinder jo Værdien af det gode.

Det ærede Medlem talte ogsaa en hel Del om, at Arbejdsfordelingsordningerne var blevet misbrugt. Jeg har hørt det nogle Gange før, og jeg har bedt om at faa Beviserne lagt paa Bordet. Det er aldrig lyk-

kedes at faa dem frem. Nu er der ingen Tvivl om, at der har været nogle, der har forsøgt at misbruge ogsaa dette, saa sandt som Menneskene ikke altid er saa gode, som de skulde være, men Beviser for, at der er sket Misbrug i større Udstrækning, foreligger ikke.

Det ærede Medlem Hr. Gudiksen mente, at naar der har kunnet skaffes Arbejde under Krigen, maatte der vel ogsaa kunne skaffes Arbejde nu, da der var blevet Fred, og derfor maatte Arbejdsfordelingsordningen bort, for ellers kunde Produktionen ikke komme i Gang. Jeg vil stadig understrege, at den Slags Argumenter ikke er rigtige, det er løse Paastande alt sammen. Derimod er det rigtigt, at der findes ikke Arbejde nok for Tiden. Der kan ikke skaffes Arbejde, grundet paa, at der mangler Raavarer o. s. v. inden for de forskellige Industrier. Og det kan dog ikke nytte noget, at man vil forsøge paa at flytte Arbejdere f. Eks. fra Beklædningsindustrien over til Landbruget eller omvendt. Hvis et Par Stykker gaar ledige f. Eks. i Landbruget, kan de jo ikke anvendes i Beklædningsindustrien, ligesom Beklædningsindustriens Folk ikke saa godt kan flyttes over til Landbruget; og har man først revet Arbejderne bort fra den naturlige Forbindelse med den Virksomhed, hvor de er beskæftigede, kan de meget let komme ud for Arbejdsløshed.

Ud fra det, jeg her har udtalt, synes jeg, det havde været heldigt, om man havde ventet med at komme med Forslag til en ny Ordning, til Arbejdsløshedsloven skulde revideres. Det er altsaa ikke sket. Man har fra Regeringens Side ønsket at trumfe Sagen igennem nu, og derfor kan mit Parti, som jeg før sagde, ikke medvirke til Lovforslagets Gennemførelse.

Nielsen-Man: I Betragtning af, at jeg, da jeg først havde Ordet, fandt mig foranlediget til at beklage den Tone, det ærede Medlem Hr. Josef Andersson indledte sit første Foredrag med, føler jeg mig forpligtet til at udtale min Anerkendelse af den mere saglige Form, hans sidste Indlæg havde. Det kan maaske hænge sammen med, at det skrevne Foredrag var sluppet op. Man har jo somme Tider set, at Manden kommer mere umiddelbart frem, naar han taler fra Hjertet, og jeg synes, jeg genkender det ærede Medlem Hr. Josef Andersson i det sidste Indlægs mere saglige Betragtninger og mere urbane Form, som jeg altsaa paa-skønner.

Det ærede Medlem efterlyste saglige